

Anna Friedrich

De verdwenen hoofdredacteur

Ambitie en jaloezie, vriendschap en liefde:
welkom bij de nummer 1 modeglossy

ISBN 978-90-225-7686-1
ISBN 978-94-023-0614-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titels: *Die verschwundene Chefredakteurin*,
Die gestohlenen Tagebücher en *Ende der Lügen*

Oorspronkelijke uitgever: Goldmann

Vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Rob Krikke | Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Anna Friedrich

© 2015 Wilhelm Goldmann Verlag, a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, Germany

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

DE VERDWENEN
HOOFDREDACTEUR

Februari

De hoofdpersonen

In volgorde van hun optreden

Simone Pfeffer

Weet even niet goed welke kant het met haar leven op moet. Zweert dat vanaf haar dertigste alles anders zal worden. Begint met een nieuwe tas en veel goede moed aan haar nieuwe baan op de *Holly*-redactie. Uitgerekend nu.

Annika Stassen

Is de hoofdredacteur om wie alles draait – vooral als ze plotseling verdwenen is.

Elisabeth Salditt

Eigenaar van de uitgeverij: luid, rijk, grootmoedig, rood, geel, blauw, snel, gemeen, verbluffend, kil, gevoelig, sluw en fair.

Georg 'Sjors' Bender

Schrijft de beste teksten, heeft een vaste vriendin, twee konijnen en een fascinerende moedervlek op zijn ooglid. Gevaarlijke man.

Sibel Yolan

Doet onderzoek naar contacten met gene zijde – en heeft snelle, hete seks. Briljant journalist. Vrouw van een andere planeet.

Steve Frommen

Bondgenoot van alle vrouwen. Pilatesleraar met geheime recepten én veel geheimen.

Larissa Werner

Heerst over het rijk waarin alle bobo's uit Berlijn graag een plekje willen. Danst op haar stiletto's (Louboutin of Jimmy Choo), spreekt vijf talen en verbant invloedrijke mannen en vrouwen naar Siberië.

Christa von Hutten

Wordt te hulp geroepen wanneer de nood aan de man is. Keert terug naar de plek van haar nederlaag en neemt de macht over.

En een speciaal gastoptreden voor:

De camera

Ziet altijd meer dan anderen. Kent het verleden en blikst vooruit op de toekomst.

De refreinen van het leven bieden houvast. Telkens opnieuw. Alweer een maandag, woensdag, het einde van de nacht. We weten wat ons is ontglipt, maar kunnen het toch niet laten naar het oude liedje te luisteren, naar de vertrouwde melodie die we menen te horen in het gerinkel van de wekker, in het gekletter van onze ochtenddouche, in het geruis van de melkopschuimer in het café, in de gouden fluistering van de zonnestralen... Een wens voor de toekomst is in werkelijkheid altijd gericht tot het verleden: kom terug, kom bij me terug!

– Annika Stassen

Proloog

Zij: 'Heb je wel eens bedacht wat er gebeurt als alles uitkomt? Als iemand toch iets doorkrijgt en iedereen het straks weet van ons tweeën?'

Hij: 'Ik stel me wel eens voor dat in de grote vergaderzaal een foto van ons tweeën op de muur wordt geprojecteerd. Een foto van dit moment, bijvoorbeeld. Je rok hangt om je heupen, ik heb nog maar één sok aan en het hotelbeddengoed is spuuglelijk... Geweldig beeld: iedereen staat met open mond te kijken...'

Zij: 'Je neemt me niet serieus.'

Hij: 'Ik moet je elke dag al serieus nemen.'

Zij: 'Nog niet.'

Hij: 'Maar binnenkort wel.'

Zij: 'Als ze eens wisten.'

Hij: 'Wat we doen is niet verboden. De wereld draait heus wel door.'

Zij: 'De jouwe misschien. Mijn wereld zou instorten. Ik vraag me vaak af waarom ik dat riskeer.'

Hij: 'Dat vraag je je achteraf af.'

Zij: 'Ook van tevoren. Als je het wilt weten: van tevoren denk ik er elke keer serieus over onze afspraak af te zeggen. Ik heb het al zo vaak geoefend... Afgelopen, uit. En jij? Vraag jij je nooit af wat dit allemaal voorstelt?'

Hij: 'Er is een liedje, dat gaat zo: *I got a sore heart. All I need is a little glue.*'

Zij: 'En? Wat wil je daarmee zeggen?'

Hij: 'Niets.'

Zij: 'Niets?'

Hij: 'Je huid ruikt lekker.'

Zij: 'En verder?'

Hij: 'Hij voelt lekker.'

Zij: 'En verder?'

Hij: 'Je wilt er helemaal geen punt achter zetten.'

Zij: 'Vertel dan maar eens wat voor foto's we op de muur van de vergaderzaal kunnen projecteren. Verzin maar iets, maar wel graag iets nieuws, iets totaal anders. Dat kun je toch zo goed. Zegt iedereen tenminste.'

Maandag 2 februari

1

Haar nieuwe leven begint met een verrassend steile trap. Met krappe bochten slingerert hij vier etages omhoog, tot vlak onder het dak. Lift: niet aanwezig.

Om Simone Pfeffers schouder hangt de enorme blauwe Adidas-tas die om onverklaarbare redenen altijd te zwaar is, ook als er niets in zit, maar die nu, volgepakt met kleren, schoenen, laptop en een stapel tijdschriften ongeveer het gewicht heeft van een scheepscontainer. Al in de trein was het een onding – in het bagagerek, uit het bagagerek –, en daarna nog de drie trappen van het Berlijnse centraal station, de s-Bahn, het eind lopen hierheen.

De tas is haar enige tastbare herinnering aan de mooie Carl, de enige donkere man met wie ze ooit iets heeft gehad, Carl, de Fransman. Soms verdenkt ze hem ervan dat hij toen het uitging uit wraak metalen platen in de tas heeft genaaid, zodat de herinnering aan hem haar voortaan altijd pijn doet. *Oui, oui*, Carl kon naaien. Hij zag eruit als een rugbyspeler, maar was kostuummaker. Dat beweerde hij althans. Kostuummaker bij een theater in Bordeaux. Van een bezoekje is het nooit gekomen; het grootste deel van hun tijd samen zat hij bij Simone ondergedoken in haar woning in Hamburg. Kostuummakers hebben blijkbaar niet zulke strakke werktijden... Lang geleden. Drie jaar al? Ja, drie jaar.

De trap komt uit op een kleine overloop met één nogal grote voordeur, die er anders uitziet dan de deuren die ze in het trapenhuis is gepasseerd. Duurder. Simone laat de scheepscontainer op de vloer ploffen en rommelt in haar handtas naar de sleutel,

die een secretaresse van de uitgeverij haar gisteren in Hamburg heeft overhandigd. 'Het is klein maar mooi,' zei de secretaresse, al voegde ze er snel aan toe: '... schijnt.' Waarschijnlijk mag ze de uitgeverijwoning helemaal niet kennen, of dat in elk geval niet laten merken. Met een luide, metalige klik die klinkt naar veiligheid draait de sleutel het slot open. Nu pas ziet Simone dat er al een bordje met haar naam hangt. Zwarte letters op messing. Aardige geste, denkt ze, als je bedenkt dat de uitgever sprak over een paar weken, hoogstens drie maanden.

Het appartement bestaat uit een flinke kamer met open keuken, tafel en bank, en een kleiner vertrek met een groot bed. Een halletje verbindt de twee kamers, er zijn schuifdeuren, die momenteel openstaan, een kleine badkamer met douche, geen bad. De grotere kamer heeft brede ramen die uitzicht bieden op de straat; je ziet de ingang van de binnenpleinen van de Hakesche Höfe, je hoort de trams. De slaapkamer heeft aan de achterkant een klein terras, over de daken heen kijk je uit op een kleine kerk. Simone Pfeffer kent goed de weg in Berlijn, vooral hier in het centrum, maar ze heeft geen idee hoe deze kerk heet. Het is een opvallend mooie dag, een cadeautje, zo aan het begin van februari. Het is laat in de middag, de zon staat laag.

Simone haalt de tijdschriften uit de Adidas-tas, pakt een doosje Lucky Strikes uit de zak van haar donkerblauwe parka en gaat op de houten ligstoel zitten die op het terras staat. Drie weken lang heeft ze geen enkele sigaret gerookt, maar nu... is alles gewoon te spannend. Ze heeft trouwens wel veel hardgelopen de laatste tijd, bijna elke ochtend, en dit weekend heeft ze niets gedronken. Dat was niet gemakkelijk, want Lilly en Sven kwamen haar in Hamburg opzoeken. Simone steekt de sigaret op en blaast de rook in de richting van de balustrade, waarop een duif zit. De vogel trekt zich er niets van aan.

De tijdschriften: de laatste twaalf nummers van het damesblad *Holly*. Voor haar ligt een heel jaar *Holly*. En meteen op de eerste bladzijde na de cover van elk nummer lacht de hoofdredacteur

haar toe. Niet alleen een gezicht, zoals bij andere bladen. Annika Stassen is elke keer in een scène gefotografeerd. In de lente op de fiets, in december kerstkoekjes bakkend in de keuken. Een keer achter een kathedr tijdens een politieke conferentie, in de zomer met een cocktail aan de rand van een zwembad. Het zijn goede foto's, vindt Simone, moderne uitsneden, fraai licht. En Annika Stassen ziet er goed uit. De foto is natuurlijk enigszins bewerkt, logisch, de vrouw is midden veertig, maar ze ziet eruit als begin dertig. Een blonde vrouw met een sympathieke glimlach. Simone staart al dagen naar deze foto's. Haar vriendin Lilly heeft ooit eens met Annika Stassen te maken gehad. 'Iedereen loopt met haar weg,' vertelde ze. 'Ik niet zo. Ik vind het maar een moeilijk mens. Haar werk is alles voor haar, ze is erg gericht op macht.' Lilly zei ook nog dat ze zich als ze Simone was niet al te erg zou optutten maar liever een beetje onopvallend zou blijven.

Nog drie uur. Dan zal ze Annika Stassen ontmoeten. Ze drukt de sigaret uit op de stenen tegels van het balkon. Het charmante zwarte MiuMiu-jurkje dat ze laatst bij de outlet heeft gescoord? Of een zwarte broek met blauw jasje? Of misschien minder serieus, jonger? Simone geeft niet toe aan haar verlangen naar een tweede sigaret en besluit haar tas uit te pakken. In het halletje zijn inbouwkasten. De uitgever zal haar met de auto ophalen, om acht uur. Vervolgens eerst kort naar de redactie om de belangrijkste zaken met Annika Stassen te bespreken en daarna met z'n drieën eten bij Robespierre. Eén ding is duidelijk: Annika Stassen is vast niet erg enthousiast als ze te horen krijgt dat Simone vanaf morgen bij de *Holly*-redactie aan de slag gaat. Met een opdracht waarvan de hoofdredacteur op dit moment nog niets afweet, een opdracht van de uitgever.

In het keukentje staat een Nespresso-apparaat. Simone maakt een kop koffie voor zichzelf. De vloer is van gerookt eiken, op tafel staat een zwarte, bolvormige vaas met geel bloeiende toverhazelaartakken. 'Eén keer per week komt overdag een schoonmaakster langs, die verschoont ook het bed, brengt nieuwe handdoe-

ken en verse bloemen,' heeft de secretaresse gezegd. Goed geregeld hier.

Simone maakt een paar foto's van het appartement en eentje van zichzelf op het terras – zonder sigaret – en post ze. Op een of andere manier ziet ze er naïef uit, vindt ze, zoals ze daar zit te glimlachen, met haar bruine, onlangs kort geknipte haar en bruine ogen. Onervaren, ongevaarlijk. Misschien juist wel goed zo. 'Cool' is het woord dat het meest voorkomt in de reacties die ze van haar vrienden krijgt. Ze schrijft een paar antwoorden.

Van de spyers zijn er geen reacties. Simone glimlacht. De spyers reageren alleen als het erop aankomt. Ze hebben in deze kwestie al zoveel gedaan. Alle belangrijke dingen die ze over Anika Stassen weet, heeft ze aan de spyers te danken. Haar spyers.

Ze besluit nog even de deur uit te gaan om een snelle blik op de winkels in haar straat te werpen. Ze kan toch niet meer echt iets doen. De *Holly's* kent ze al uit haar hoofd, er is niets meer waarop ze zich kan voorbereiden. De schoenen- en kledingwinkels zal Simone Pfeffer vanmiddag echter niet meer te zien krijgen. Als ze namelijk beneden de voordeur achter zich hoort dichtslaan, dringt tot haar door dat ze de sleutel boven in het appartement heeft laten liggen.

Simone Pfeffer staat op de stoep van de Rosenthaler Strasse in Berlijn en zoekt op haar iPhone naar een sleuteldienst – we zien dit beeld nu vanuit het perspectief van een onzichtbare camera. Die bevindt zich aan de overkant van de straat, zweeft omhoog boven de hoofden van de voorbijgangers, registreert alle details, tekent alles op. De parka die Simone Pfeffer draagt is van *Comme des Garçons*, ze heeft hem al jaren, het zwarte t-shirt is van *Cos*, vier weken geleden gekocht. Jeans: *Edwin*. Enkellaarsjes: *Moma*.

Een tram rijdt weg van de halte en schuift voor het beeld.